

Fanklub Pueri gaudentes

Průměrně bystrý čtenář hravě odhalí mezi řádky mých úvodníků nebezpečný, protože téměř nekritický, obdiv, který chovám ke zpěvákům Pueri gaudentes. Méně vnímavému čtenáři se ze své slabosti vyznám přímočařeji. Obě skupiny čtenářů se pak v dnešním chvalo zpěvu pokusím nezaujatým popisem charakteru sboru zapálit pro nový kult PG.

Tedy stručně: co je na těch chlapcích tak vzývání hodného? Inu, představte si například autobus plný chlapečků, mladíků a mužů. Cesta do Itálie je dlouhá, prostoru uvnitř vozu málo, klimatizace docela jistě funguje opačně, než má, kinedryl došel, zkrátka nálada jako v plném dálkovém autobuse. Jak s takovou situací naloží PG? Když se tlumenými hlasy nepřou o to, zda voda vře při 212° nebo již při 211° F a zda byl Anders Celsius břídil či nikoli, napjatě čekají, kdy a kde přejedeme 47. rovnoběžku. Kdo si místo překonání tipne nejpřesněji, vyhrává; smí ostatním hochům, kteří mu napjatě a tiše naslouchají, vyprávět o své nové knize, darované mu za krásné vysvědčení. Když některému z chlapců, soustředěnému na kamarádův referát, upadne drobeček ze sušenky, soused nešťastníka na nehodu upozorní dobráckým gestem, nebo nečistotu sám odstraní. I za jízdy si čas od času Pueri zazpívají; někdy sborově, někdy v menších, dokonale sladěných tělesech. Volí většinou mnohohlasé skladby na latinský, japonský nebo německý text. Pochopitelně se sami doprovázejí na housle, flétny, trumšajty nebo pily... Není takové chování u devítiletých až šedesátiletých mužů přinejmenším neobyčejné? A mimo autobus? Nevěnují se pouze zpěvu a hře na hudební nástroje, ale navíc doslova hltají zeměpisné poznatky, provozují vodní skupinovou gymnastiku, odmítají nabízenou italskou zmrzlinu se zodpovědným výrazem ve tváři, umě skládají stále bělostné koncertní košile, celé hodiny se pečlivě sprchují, galantně pomáhají paní sbormistryni se zavazadly.

Vím velmi dobře, že vše výše napsané může působit jako dlouhá, bezzubě ironická výčitka na adresu nevychovaných kluků. Pravda je však taková, že jsem si ani jednu popsanou situaci nevymyslila. Dobrá, do mého pajánu se už nevešlo vyprávění o chvílích, ve kterých zpívající andělci odložili křídla a připevnili si čertovské rohy. Ale o tom třeba někdy přistě. Dnešní článek budiž manifestem fanklubu PG!

Eva Petrášková

Hovoří Monika Klicperová

Kavárna Slavie. Sluneční paprsky jemně stékají po čerstvě umytých okenních tabulkách. Slabě mrholí. Nad Petřínem lze vidět duhu. My však se díváme jiným směrem; na osychající Novotného lávku. Dnes se musíme bavit alespoň trochu seriózně, což nám oběma bude jistě činit nemalé problémy. Padá první otázka (přichází číšník s česnekovou polévkou pro zuřivého reportéra)...

Tak co si objednáš (po letech v PG si už s dovolením tykáme)?

Pařížský dort a vídeňskou kávu.

A rychlým střihem ke klavíru, jak a kdy si začínala?

Asi kolem šestého roku mého věku, ale už si to přesně nepamatuji, protože mám pocit, že hraji od jakživa (konec věty zahalen ve smíchu).

Proč zrovna klavír?

Protože tatínek byl muzikant a měl pocit, že musím... na něco hrát.

Tys zkoušela i něco jiného?

Ne. Klavír mi byl dán. Klavír mi koupili rodiče a já jsem musela začít. Já jsem tedy nic jiného nezkoušela, ale sestřička se pokoušela o housle. Ovšem jednou při cvičení zakopla o koberec, lehla na housle, rozbila je, a tím to skončilo (konec věty opět smích). Klavír je daleko větší, tak tam to nehrozilo.

Kdy přišlo první veřejné vystoupení? Bylo nějaké, že?

Určitě, já jsem byla to dítě, které vystrkovali na vystoupení; malá holčička s culíky a hezky hrála, protože musela. Tatínek ji doma drezíroval, takže já jsem hrála brzo, brzičko na koncertech.

První učitel byl tatínek?

Ne, ne. Ten mě akorát rákoskou sekýroval při cvičení (zase zvonivý smích). Učili mne na Praze 6, tenkrát to bylo Majakovského. Jak se jmenuje dnes, nevím. Je v Dejvicích, tam mezi ambasádami. V Majakovského jsem byla asi do třinácti, protože vím, že jsem začala hodně brzo chodit se svojí paní učitelkou na konzervatoř k profesoru Topinkovi.

Talent odhalili brzo.

Brzo (téměř smutně), já jsem byla odhalena okamžitě. Začala jsem tedy v 11 letech chodit na konzultační hodiny na konzervatoř. Chodila tam i paní učitelka Diatková se svými žáky, tak jsem se s ní mimochodem seznámila já, tenkrát co by žák. No, a pak z osmičky jsem dělala zkoušky na konzervatoř. Udělala, přestoupila, ještě mládě, a pobyla tam 8 let.

Pak tedy někam na vysokou?

Já jsem sice zkoušela cembalo na HAMU, ale tam mě nechtěli. Takže to nevyšlo, ale já jsem už stejně dělala cembalo u prof. Přikryla na konzervatoři. Tedy na závěr diplomová práce, a tím jsem skončila. Potom jsem šla rovnou sem, do školy, do Šimáčkovy.

To byl rok...

Počkej chvílku (pobaveně). To musí být hrozně dávno, protože mi bylo asi devatenáct. A celou dobu tady! (Dam se nikdy neptejme, kolik jim je let, stejně vám to neřeknou a říci hrozně dávno či nedávno je vždy jednodušší).

Ale mohu si to ještě předtím přečíst?!

*napjatě naslouchal Martin Ervín Rudovský
pokračování příště*

Muži v Jihlavě

Před prázdninami se vydala mužsFoto: FSU Jihlava 2002ká část Pueri gaudentes na 45. ročník FSU v Jihlavě, konaný 28. - 30. června. Pozvání na tuto přehlídku sborů lze chápat jako velkou poctu umění PG, protože FSU je považován za jednu ze špiček v Republice (Změní se už konečně ona pověstná přezíravost širšího publika?). Snad proto, že právě začalo léto, celý zájezd provázela až na pár okamžiků radostná, ba přímo gaudentiální nálada.

Členové sboru přistupovali k našemu sobotnímu koncertu v divadelním sále DK skutečně svědomitě; žehlení na tisíc způsobů v polních podmínkách, mnozí nepodlehli nutkání zkoncentrovat podstatnou část inventáře koleje vyšší odborné školy, v níž jsme měli strávit noc.

Po velmi časně večeri následovala akustická zkouška, při níž jsme měli tu čest poznat Mistra Zdeňka Lukáše, muže vskutku žoviálního, který sypal jednu metaforu za druhou. Autor

"klasického" Jaro se otvírá mj. přispěl též ke skandálnímu odhalení, že záhadný muž skrývající se za šifru J.Z. je novým manželem naší sbormistryně.

Kolem 19. hodiny - začátku koncertu - začala nervozita všech dosahovat netušených výšin. Vždyť o přízeň odborného i laického publika jsme měli soutěžit s tělesy tak zvučných jmen jako je Foerstrovo komorní pěvecké sdružení Praha či Pěvecké sdružení ostravských učitelek. To se pozitivně odrazilo i na našem výkonu. Snad poprvé jsme významněji neslezli v Miškinisově Ave Regina coelorum. Vrcholem našeho vystoupení bylo pochopitelně Lukášovo Jaro se otvírá, obzvláště díky mimořádnému profesionálnímu nasazení houslistky Evy Melíškové.

Pohodlná nepolstrovaná křesla v sále na gFoto: FSU Jihlava 2002alerii jsme si po přestávce myslím docela zasloužili. Byli jsme svědky předávání cen Unie českých pěveckých sborů (čestnými členy se mj. stali Ilja Hurník, Otmar Mácha a Čestmír Stašek). Při pohledu na onu sborovou gerontokracii se skutečně potvrdila teze, podle níž je "na sbormistrovství krásné to, že člověk nestárne". Shodou okolností se nacházela naše místa v těsné blízkosti jednoho z hudebních kritiků. Břítčnost, a přitom pravdivost jeho poznámek zaujala zvědavé ostrozraké členy PG natolik, že jsme jeho přítomnost vyhledali i při koncertě následujícího dne. Bohužel o svém vystoupení jsme se od něj nic nedozvěděli.

Noční prohlídka Jihlavy po koncertě se vydařila; ani hloučky hlady úpících mužů, kteří se s bojovnou písní na rtech vraceli na kolej, nic nezměnily na realitě spícího města. Traumata ranního vstávání nám vynahradil libý zvuk zpěvu dětského sboru Carmina. Protože ale právě vrcholilo mistrovství světa ve fotbale a jeden každý z nás pospíchal domů, ihned po koncertě jsme vyrazili směrem na západ. I tak je na co vzpomínat.

Miroslav Růžička

Pěvecká klání gorizijská aneb krátká projížďka po Itálii a Rakousku

Ještě před tím, než jsme se vydali na dlouhou cestu do Itálie, směřovala naše cesta do jihočeského Říмова. Tam jsme nejdříve navštívili muzeum mašinek, a pak už následovala příprava a záhy i koncert v místním kostele, kam přišla početná návštěva římovských občanů. Po koncertě na nás čekala vynikající večeře v sále zdejšího kina. Večer už nic nebránilo tomu, abychom vyrazili na noční cestu do Itálie.

Druhý den v dopoledních hodinách jsme již byli v subtropickéFoto: Gorizia 2002m italském kraji. Náš zájezd se nečekaně rozšířil na pobyt ve Slovinsku, kde se nacházela naše ubytovna. Většina kluků přivítala postel, kde strávila většinu odpoledne a dospávala noční přejezd autobusem. Večer jsme po přejezdu slovinsko-italských hranic navštívili koncert vítězů druhého soutěžního dne. Koncert překvapil úžasnými výkony všech sborů, včetně sboru z Filipín, který patřil k největším raritám celého festivalu. Po večeru plném dojmů jsme se vrátili do Slovinska, do naší ubytovny.

Ráno po snídani následovala zkouška na odpolední soutěžní koncert. Hned po obědě jsme se přemístili na soutěžní místo. Poslední krátká zkouška před koncertem, a pak už jen čekání před sálem na pokyn k nastoupení na jeviště. Naše vystoupení proběhlo úspěšně a my jsme se asi po hodině čekání, kterou všichni trávili trochu jinak, například část mužského sboru hrála v blízkém parku volejbal s plechovkou od Fenty, dozvěděli, že chlapecká část se umístila jako první v kategorii B a mužská část na místě druhém. Až nečekaný úspěch ještě znásobilo pozvání chlapecké části na zahájení večerního galakonzertu. Před zahájením samotného koncertu předcházelo předávání diplomů a pohárů. Na pódium nastoupila i naše delegace. Kluci sklidili obrovský potlesk za "Zkoušku na koncert" a "Mila moja". Dále vystoupil absolutní vítěz, litevský sbor Brevis Chambre Choir, sbor s opravdu kouzelným zvukem, očekávání Filipínci a další.

V pondělí jsme si vyhradili čas na proFoto: Gorizia 2002hlídku města Gorizie. Navštívili jsme jeho nejvýznamnější památku, hrad, který je na kopci uprostřed města. Zdena pronesla svou oblíbenou větu "Honíme čas", a tak jsme se vydali na cestu do rakouského města Seeboden.

Přivítali nás ve škole, kde pro nás přichystali oběd. Po obědě následovala zkouška v kostele, kde se měl konat večerní koncert. Po velice povedeném koncertě s místním sborem si nás rozebraly rodiny dětí ze sboru, v kterých jsme byli ubytováni. V úterý nám zajistili Rakušané projížďku lodí po ledovcovém jezeře, prohlídku sousedního města Millstatt (města tisíce soch) a následný oběd v restauraci přímo u jezera. Celé odpoledne jsme strávili koupáním v jezeře, kde se část mužského sboru snažila proniknout do umění akvabel.

Večer jsme se rozloučili s našimi hostiteli a vydali na cestu domů.

Oldřich Borůvka

Ohlasy v tisku

V září se časopis Hudební rozhledy vrátil jedním svým článkem k FSU v Jihlavě, kam v červnu zavítala i mužská část PG.

V HR Jan Maria Dobrodinský píše: ... vraťme se však časově o jeden koncert zpět: k vystoupení sboru "Pueri gaudentes" z Prahy. Nejsou to už "chlapci", ale, až na dva členy, jsou to obrozenecky řečeno "jinoši". Rekrutují se z odchovanců dětských sborů manželů Součkových. Řídí je paní Z. Součková a úmyslně jsem si je ponechal na závěr svého článku. Mužský sborový zpěv u nás v podstatě již od r. 1945 pomalu umírá...Proto všem, komu není český sborový zpěv lhostejný, způsobí radost, že po hradeckých Boni pueri vyrůstá další perspektivní mužský sbor. V Jihlavě jsme slyšeli zdravé hlasy (i v prvních tenorech), kompaktní barvu, dobrý rytmus - pod vedením zkušené dirigentky.

Na zkušenou do Liberce

Každý rok, poslední víkend v květnu, se v centru Liberce koná úžasná akce. Sejde se tady na pět set dětí a tři dny zpívají, hrají a muzicírují. Akci s názvem Malí zpěváčci pořádá soubor Severáček. A tam byli letos pozváni Pueri 3.

Je poslední květnový víkend, závěr školního roku na dohled. ŘFoto: Malí zpěváčci Liberec
kluků vyrazila se svojí třídou za čerstvým vzduchem, a tak se na cestu z Veletržní ulice do Liberce vydávají kluci v oslabené sestavě. Na trase je čeká několik technických zastávek, to pokaždé, když některý z rodičů doveze -na předem dohodnuté místo na trase - některého z kluků. Odskočit si totiž na tři dny ze školy v přírodě za kamarády do Liberce, to už je vlastně takové malé dobrodružství...

Toho mého malého zpěváčka jsem vyzvedla v nedalekém Janově nad Nisou. V Liberci potom netrpělivě okukoval autobusy, které v pozdním odpoledni přijížděly k budově Základní umělecké školy - sídlu Severáčku. Pokaždé, když dorazil autobus s hosty, opakovala se podobná scénka. Děti vyskákaly, vpluly do krásné moderní školy, kde je hned u dveří uvítali sbormistři - hostitelé Silvie a Petr Pálkovi a pan Milan Uherek. V budově školy se jako mávnutím proutku stali z našich kluků zpěváci, atmosféra koncertní budovy udělala své, najednou šlo vše ráz na ráz. Rozezpívání i kratičká generální zkouška. Od každé písničky pouze začátek a několik taktů.

I když do vystoupení zbývala slabá hodinka, rozhodla paní Součková s Honzou, že kluci potřebují protáhnout těla. Protože PG vystupovali jako poslední, zbývalo i po začátku koncertu dost času na přípravu. Třída, která sloužila jako šatna, se během chvilky proměnila ve třicet dětských pokojíků před velkým úklidem. Najednou se hodily všechny ruce, které

byly ochotné zapínat knoflíky límečků nebo přičísnout neposedné kadeře. Počasí přálo, a tak se kluci vyběhli rozezpívat na schodiště před budovu školy. V modrých vestičkách samozřejmě buFoto: Malí zpěváčci Liberecdili pozornost kolemjdoucích. Jako praví "profesionálové" zpívali i na ulici jako o život. Pravda, ne všichni, protože u východu se rozdávali barevné bonbóny... Kluci nastupovali jako poslední a myslím, že si své "číslo" vychutnali. Je to radost vidět a slyšet ty malé rošťáky ukázněné a zapálené, zpívající od srdce a s velikou chutí. To nejkrásnější však ještě na plný sál liberecké školy teprve čekalo. Na závěr se zaplnilo pódium i ochozy kolem celého sálu. Kromě našich PG nastoupili i Bonifantes a všechny liberecké sbory. Sál se pod vedením jediného sbormistra rozezněl stovkami hlásků malých zpěváčků. Děti, které se viděly takto pohromadě poprvé, možná poprvé zpívaly v tak početném sboru, všechny přítomné uchvátily. A hlavně, nádherná atmosféra a dýchalo to člověčinou.

První den byl za námi a na kluky už ve třídách čekali jejich kamarádi, kteří je vzali do svých domovů. Další společná sobotní a nedělní koncertování v sálech, na chodbách i pod širým nebem byla krásným vrcholem pobytu v Liberci na akci Malí zpěváčci. Byl to malý vklad do sbírky dětských dobrodružství.

Hana Salajková

Z historie

Před 10 lety:

V srpnu jsme poprvé odjeli na týdenní letní soustředění do Jindřichovic pod Smrkem. Zahájili jsme tak tradici, která bez jediné přestávky běží dodnes. Z tábora si mnozí pamatují mnohé. Namátkou jmenujme sedm postavených přehrad, všudypřítomné mouchy, hromadnou kadibudku a další civilizační vymoženosti. Na podzim jsme začali zkoušet poprvé s mužskou částí z Gaudia a nacvičovali nový vánoční program.

Před 5 lety:

Soustředění se odehrálo v Soběšíně na Sázavě, jen pár kilometrů od Všechlap. Na desetidenním táboře jsme se všichni sešli jen na čtyři dny, neboť čtyřicítka kluků nacvičovala v Brně Bernsteinovu "Mši", která měla českou premiéru 29.8. na třetím nádvoří Pražského hradu. Velkolepé dílo sklidilo obrovský úspěch i díky našemu sólistovi Vojtovi Dykovi. V listopadu jsme dokončili práci s Evou Kriz-Lifkovou na projektu "Crossin´ Jordan", který jsme představili na koncertě v kostele sv. Salvátora a vzápětí natočili na CD.

Před rokem:

Loni jsme na soustředění v tradičním termínu odjeli do Račic nad Berounkou. A hned první zářijový víkend jsme se s čerstvě nabitými dovednostmi zúčastnili soutěže Bohuslava Martinů v Pardubicích. Chlapci získali zlaté pásmo a vítězství ve své kategorii, mužská část se umístila ve stříbře. V říjnu jsme vystoupili s Japonci z Kashiwy na schodech Národního muzea a o čtrnáct dní později odzpívali premiéru opery Orlando Furioso ve SOP.

Jan Zapletal

Schola cantorum

Vyprávění pana Jurkoviče je u konce. Bilancuje a sčítá to, co mu přinesla Schola cantorum, co pro něj znamenal (a znamená) Miroslav Venhoda a spolupráce s ním v Pražských madrigalistech...

Ve Schole cantorum bylo asi 20 kluků. K tomu přicházeli externisti do mužských hlasů, anebo už tam byli taky kluci, kteří vymutovali a zůstali tam, asi jako je to v Pueri gaudentes. I já jsem zůstal ve Schole po mutaci se svým barytonem, ale to skončilo velice záhy, protože přišlo jaro 1950 a my jsme se jednoho dne, 23. března myslím, ráno probudili a po nádvoří strahovského kláštera, kam jsme se krátce předtím přestěhovali ze střešovického Norbertina, se neprocházeli bílí premonstráti, ale policajti a estébáci, kteří mezitím za té noci, během jediné noci (!), rozvezli mnichy ze všech klášterů v celé republice do internace. Potom je ještě rozdělili na ty, kteří šli do dolů, případně potom do kriminálu. Tím byl konec Scholy cantorum. Bylo mi 17 let.

Prožil jsem tam tedy krásných pět let, na které nikdy nezapomenu a jsem za to vděčný. A tu vděčnost dodneška projevuji, protože mně přichází někdy strašlivě nespravedlivé, že k lidem, kteří třeba i poznamenali náš život, se chováme macešsky. Zapomínáme na ně. Já na Miroslava Venhodu nezapomenu, i když potom, kdy jsem byl u Pražských madrigalistů, docházelo mezi námi k určitým rozporům, jak to v životě bývá. Ale opravdu to byl jedinečný kumštýř, který byl nejenom velkým znalcem staré muziky, ale, jak jsem již naznačil, i moderní, vždyť pro nás psali skladby nejlepší čeští skladatelé té doby: Bohuslav Martinů, Petr Eben, Ilja Hurník, Klement Slavický, Pavel Bořkovec; a to jsou všechna velká jména.

Takže kdykoliv mám příležitost o něm promluvit, tak to velice rád udělám, včetně toho, že jsem způsobil to, že na jeho rodném domě v Moravských Budějovicích je pamětní deska, protože jsem ve Schole prožil rozhodující čas, který určil mé budoucí směřování.

I když potom jsem se ocitl v jakémsi vakuu; neměl jsem ani nástroj, nic, musel jsem hledat i ubytování, a to velice těžce. Doštudoval jsem na pedagogickém gymnáziu, kde jsem maturoval, a pak jsem šel rovnou kantořit, aby mne nemuseli stále podporovat rodiče. (Už se mne napodporovali dost.) Potom jsem nějaký čas studoval dálkově na Pedagogické fakultě, ale pak jsem musel jít na vojnu, a když jsem se vrátil, tak už jsem spolupracoval s Miroslavem Venhodou. Jednak v pěveckém sdružení Pražských učitelů, kde se stal sbormistrem, potom v těch založených Nových pěvcích madrigalu a komorní hudby, kde jsme opravdu natočili celou řadu gramofonových desek a uspořádali mnoho koncertů. Mnohé desky byly oceněny těmi nejvyššími cenami, jako Grand prix de disque v Paříži za nejlepší desku roku.

Takže jsem se podílel na díle, které bylo jedinečné a bylo to vlastně pokračování těch časů, které jsem prožil ve Schole cantorum. A abych se úplně vrátil zase na ten začátek, také jsem vděčen své mamičce i panu řídícímu Kunderovi ve Starém Poddvorově.

Já myslím, že pro dnešek to stačí, abyste při tom neusnuli. A všem přeji, zejména Pueri gaudentes, abyste vždy vzpomínali na ten čas, který trávíte v tomto sboru, jenž má navíc tak pěkné latinské jméno jako tehdá Schola cantorum, ba ještě trochu veselejší. Ať jste vždy, Pueri, gaudentes.

*připravil Martin Rudovský
konec vyprávění*

Bestiář aneb Průvodce po jménech koncertního sboru

Kapitola VI.
Kdo je Mymuja a Čipočák?

Milý nováčku nebo milý pěvče přípravky,

Bestiář PG je určen především pro Tebe, proto máš právo vše číst jako první a můžeš také odehnat ty, kteří Tě chtějí při četbě obtěžovat.

Tedy milý čtenáři, na stránkách VOXu opět pokračuje nyní již telenovela o přezdívkách v PG. Pro již šestou kapitolu jsem vybral dvě, pro Tebe dosud neznámých a dnes vpravdě prapodivných, přezdívek z koncertního sboru PG. Nuže, pojďme rozebírat!

Tak, co tu dnes máme:

1. Mymuja (rod ženský, vzor žena, nikdo ji ještě neslyšel zpívat)

Stojíme před téměř nadlidským výkonem: máme za úkol popsat stvoření, které se stále pohybuje na hraně mezi světem naším a jinou dimenzí, tedy stvoření ne nepodobné naší politické scéně.

Poprvé byla Mymuja spatřena při premiéře Zbojnických písní, kdy se se slovy "podíme, my mu ju vezmeme, tého zrádca zabijeme" doslova vynořila z not. Zjevila se avšak na tak krátký okamžik, že nikdo nebyl schopen zachytit její pravou podobu. Často se tedy zaměňuje za nejružnější osoby a předměty, ať už je to šumná dívka, rozverný bezdomovec či prošlá cuketa.

Šanci uzříť Mymuju v celé její nahotě, pokud je původně bez šatů, bychom mohli mít v případě, že se v nějakém textu objeví v nominativu (1. pád).

2. Čipočák (rod mužský, vzor pán, ale on se nám rozezpívá!)

Snad u žádného jména jsme dosud nebyli schopni určit přímo datum vzniku, zde máme příležitost určit i hodinu - Čipočák se zrodil 23. 9. 2002, kolem 7. hodiny odpolední. U kolébky stála, co hlavní sudička, sama sbormistryně sboru Zdeňka Součková. Čipočák, zřejmě vzdálený prastrýc Kočičáka, o němž bude také jednou řeč, propukl v novorozenecký pláč v okamžiku, kdy naše třídní učitelka zastavila píseň Před muzikú a vznesla dotaz: "Kluci, ty snad znáš nějakého čipočáka? Tam je: či po čáku či po pierku zeleném."

Bližší analýzu Čipočáka si nechme na pozdější dobu, neboť se jedná o bytost vskutku čerstvou, i když už má dokonce několik příbuzných, vedle zmíněného Kočičáka mezi ně počítejme bratra z frankofonní oblasti Tchipopierka. Čeho všeho se ještě na půdě PG dočkáme?

Ruda Armada

P.S.: Berte to jako básnickou otázku.

Uvolněný žák

Milí Pueri,

vyzvána k sebestředstavení pokusím se několika slovy tak učinit.

Tedy vězte, že jsem zakusila různé metody mnoha pedagogů, studovala takřka dvacet let (někomu to trvá déle), v mládí coby členka Pěveckého sboru Českého rozhlasu, posléze sólistka (po studiu na konzervatoři a povití tří synů) jsem mnoho děl odzpívala specializujíc se časem na hudbu oratorní a komorní.

Mým krédem je volný, svobodný, naprosto uvolněný žák, jehož hlas bude pouze rozeznávat deštivě otevřené tělo. Cesta k ideálům je ovšem trnitá a mé metody zase (poučeny životem) drsné.

Očekávat ode mne tedy můžete COKOLIV...

Těším se na vás. *Lenka Pištěcká*

Slůvko šéfredaktora

Šrpnové povodně se nějakým způsobem dotkly každého z nás. Dotkly se i školy v Šimáčkově ulici. Tedy i Pueri gaudentes. A nejen těm bych chtěl věnovat tuto krátkou glosu, která však je ale spíše projevem účasti a uznání. Chci totiž za celou redakci vyjádřit účast se všemi, kteří byli povodněmi postiženi, ať již jsou členy PG či nikoliv. A proč uznání? Protože bych rád vyzdvihl dobrovolníky z řad PG, ale samozřejmě nejen z jejich řad, kteří pomáhali při odklizení následků velké vody. Vyzdvihl bych je už z toho důvodu, že se v médiích o dobrovolnících hovoří či píše tak málo. A přitom dle mého názoru sehráli při nápravách škod klíčovou morální úlohu.

Rád bych všem zmíněným věnoval číslo VOXu, které právě držíte v rukou. Rád bych Vám všem zmíněným věnoval číslo VOXu zdarma... a nenechte si to zkazit konstatováním, že VOX je zdarma vždy.

Martin Rudovský

Blahopřejeme

19.září byla ve Státní opeře Praha premiéra Kouzelné flétny. Roli tří géníů zpívali tři géniové z Pueri gaudentes: O. Holub, M. Vacek a J. Brych. Druhé obsazení - A. Horký, J. Chytil a A. Rut zpívá 7.října. Kluci, bravo a držte se!
(Další dvě trojice géníů se připravují)

Přehled akcí na nejbližší období

- 5.-6.10. soustředění koncertního sboru v Praze
- 13.10. natáčení Pohádek Pavla Jurkoviče
- 15.10. 17:00 koncert v ZŠ Umělecká, výročí školy
- 19.10. 19:30 koncert k osmdesátinám hudebního skladatele Otmara Máchy. Premiéra díla Pavučina hebká - tři smíšené sbory na báseň Jiřího Sternwalda. Sál Martinů, AMU.
- 9.11. koncert v kostele sv. Salvátora společně s Jirkovským ženským sborem a Gaudiem
- 6.12. večer, koncert v hotelu Alcron - pro vybrané z KS
- 7.12. vánoční koncert v Drážďanech
- 12.12. 19:00 Vánoční koncert v kostele sv. Šimona a Judy
- 14.12. zájezd koncertního sboru do Jirkova
- 15.12. 19:00 Vánoční koncert v klášteře sv. Anežky i s předškoláky

Představení ve Státní opeře do konce roku 2002

Carmen 6.10., 11.10., 25.10., 2.11., 6.11., 22.11., 30.11., 13.12., 27.12.
Kouzelná flétna 7.10., 3.11., 26.12.

Tiráž

VOX - pravidelný občasník chlapeckého sboru Pueri gaudentes

Vydává Sdružení Pueri gaudentes Praha, Šimáčkova 16, Praha 7, tel.220877504

e-mail: pueri@pueri.cz, internet: www.pueri.cz

Šéfredaktor: Martin Rudovský

Redakční rada: všichni členové Pueri gaudentes a jejich rodiče

Sazba a zlom: Ruda. Technické zázemí: Bronislav Lavecký.

Náklad: 200ks.

Neprodejné.

Vychází 5. října 2002